
Csukás István

ISTEN MEGNYOMJA A TAVASZ-GOMBOT

Isten megnyomja a tavasz-gombot,
s a régi verkli pattogva beindul,
a rigó kiköpi a téli szutykot,
csórt csücsörít, s füttyül bolondul.
A rügyek apró rajzfilmgyáarak,
megrajzolják a millió levelet,
szuszog, dohog a vakondjárat,
megindul a forgalom odalent.
A nárcisz kis pöckét kinyomja,
a kapkodva vetkőző égre mereszi,
a vadrózsának tavalyi a rongya,
hullna már, de még nem ereszi.
Dagad az akác nyakán az ér,
az éltető nedv lüktetve kering.
Bámulok a kertben ösztövére,
apadó hitemmel s megtelek megint
együgyü csodával, éltető nedvvel,
s kinövök a földből, mint a bokrok,
s motyogom, vén bolond, gyermeki kedvvel:
jól van, Isten, kapsz egy libacombot!

ISTEN INKOGNITÓBAN

Isten inkognitóban itt járt, vagyis
nem láttam, mivel láthatatlan, de itt
járt, semmi kétség, illetve csupa kétség
az áttetsző délelőtt, a hisztérikusan törékeny
ablaküveg, nekiverődök, mint a légy, de nem
szabadulhatok, mert az áttetsző délelőttöt
is én képzelem, amúgy kilátok belőle, magamból,
mint az üvegen, de nem menekülhetek,
élek, motozok, cigarettázok a rövid szünetekben,
álcázom magam, mosolygok, és nem írok verset,
még nem, még szédülök a képzelt repüléstől,
gyomrom felhúzódik a súlytalanságtól, a légüres
papírtól, vonzásra vágyom, mely lehúz
a földre, a bútorok józan élei közé, a fa,

a fém, a műanyag vegetációjába, az emlékek
zsiros kártyalapjaival csinálók egy-két trükköt,
most gyerek vagyok, most ifjú, most férfi,
majd újra összekeverem, senkit se tudok
becsapni, magamat a legkevésbé, a tükör is
ugyanazt a képet exponálja tíz éve, húsz
éve, megjegecesedik az időben, mint ez
a délelőtt, megelőlegezi saját halálát,
mint ahogy én minden pillanatban, s nem
tudok kitörni, mert bennem játszódik az egész,
befelé múlok el s egyszerre, s a rövid szünetekben
a nikotin rugdossa a szívemet; nővesszen
szárnyat s repüljön, vagy legalább tapogassa
ki az áttetsző magányt belülről, töltsé ki
ezt az áttetsző délelőttöt, a rám dermedő halotti
maszkot, zümmögve, sirva vagy éppen mosolyogva,
mert itt járt valaki, onnan tudom, hogy egyszerre
vagyok hitetlen, és hinni szeretnék valamiben.

SZAVAKKAL SZÓLNI NEHÉZ RÓLA

Szavakkal szólni nehéz Róla.
Nem érzi Őt a kutya orra.
Nem fogja meg semmilyen háló,
nem találja el késdobáló.

Nincs árnyéka és nincsen teste,
nem Ő van a képekre festve.
Nincs a vízben és nincs a földben,
és nem születik anyaölbén.

Nem kiabál és nem is hallgat,
nem kér és nem is ad irgalmat,
nem fáj, nem szenved és nem örül,
nincsen társa és nincs egyedül.

Mégis elmém s szívem kívánja,
bár mindennek csak a hiánya,
semmibe nyúló libigóga,
s jaj lenne, ha lemászna róla!